

SĂ CITIM BIBLIA ÎMPREUNĂ
[DE FOLOS PENTRU TIMPUL DEVOȚIONAL]

PROVERBE
CAPITOLUL 7

Ispita preacurviei și urmările ei

1 Fiule, păstrează cuvintele mele
și ține la tine sfaturile mele.

2 Ține sfaturile mele și vei trăi ;
păzește învățăturile mele
ca lumina ochilor.

3 Leagă-le la degete,
scrie-le pe tăblița inimii tale.

4 Zi înțelepciunii : „Tu ești sora mea !”
Și numește priceperea prietena ta –
5 ca să te ferească de nevasta altuia,
de străina care întrebuițează cuvinte
ademenitoare.

6 Stăteam la fereastra casei mele
și mă uitam prin zăbrele.

7 Am zărit printre cei neîncercați,
am văzut printre tineri
pe un băiat fără minte.

8 Trecea pe uliță, la colțul
unde stătea una din aceste străine,
și a apucat pe calea
care ducea spre locuința ei.

9 Era în amurg, seara,
în noaptea neagră și întunecoasă.

10 Și iată că i-a alergat înaintea o femeie
îmbrăcată ca o curvă și cu inima șireată.

11 Era bună de gură și fără astâmpăr ;
picioarele nu-i puteau sta acasă :

12 când în uliță, când în piețe,
pe la toate colțurile stătea la pândă.

13 Ea l-a îmbrățișat și l-a sărutat,
și cu o față fără rușine i-a zis :

14 „Eram datoare cu o jertfă de
mulțumire, azi mi-am împlinit juruințele.

15 De aceea ți-am ieșit înaintea
să te cauți, și te-am și găsit.

16 Mi-am împodobit patul cu învelitori,
cu așternut de pânzeturi din Egipt ;

17 mi-am stropit așternutul
cu smirnă, aloe și scorțișoară.

18 Vino, să ne îmbătăm de dragoste
până dimineață,
să ne desfătăm cu dezmierdări.

19 Căci bărbatul meu nu este acasă,
a plecat într-o călătorie lungă,
20 a luat cu el sacul cu bani
și nu se va întoarce acasă
decât la luna nouă.”

21 Tot vorbindu-i, ea l-a ademenit
și l-a atras cu buzele ei ademenitoare.

22 Deodată a început să meargă după ea
ca boul care se duce la măcelărie,
ca un cerb care aleargă spre cursă,

23 ca pasărea care dă buzna în laț,
fără să știe că o va costa viața,
până ce săgeata îi străpunge ficatul.

[Continuarea în numărul viitor]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 – 12
	18 – 20
JOI	18 – 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !**

I SAMUEL 25 : 6

ROMÂNIA • CARAȘ – SEVERIN • REȘIȚA • STRADA CASTANILOR • NR. 119 • COD 320 030

ANUL X, NR. 431 I 11 FEBRUARIE 2024

www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

„Dacă mărturisești
decă cu gura ta pe
Isus ca Domn și
dacă crezi în
inima ta că
Dumnezeu L-a
înviat din morți,
vei fi mântuit”.
[ROMANI 10 : 9]

- Editorial
- Robert Mccheyne
- Cum pot fi mântuit ?
- Citirea Bibliei. Proverbele

Editorial. *Salvat din foc* (I)

„Isus, care ne scapă de mânia viitoare (care vine)”. (1 Tesaloniceni 1 : 10)

În 18 august 1872, la prânz, compania a treia a regimentului de pușcași din Gersdorff (Hessen) Nr. 80 a intrat în localitatea de cantonament Dörnigheim din Höchst.

Toți se odihneau după mâncare, când deodată a răsunat prin sat strigătul „Foc !” Casa care era în flăcări era casa mică a unor oameni de rând.

Din casa arzând, bărbatul și femeia au salvat din lucruri ce-au putut să salveze. Câțiva soldați s-au grăbit într-acolo ca să ajute. Acoperișul era deja în flăcări, când femeia a strigat deodată : „Copilul meu este în mansardă !”

Ea a uitat să salveze ce era mai prețios și a scos afară ce era fără valoare. Părea prea târziu. Atunci un pușcaș a sărit pe treptele abrupte în cămăruța care ardea și a adus din flăcări și fum copilul salvat, ce-i drept, leșinat și foarte ars, dar trăind, în brațele mamei care jelea.

Pușcașul Trost nu era un model de virtute, nu cu mult timp înainte și-a pierdut dreptul la însemnele de caporal, dar în acea zi a arătat că are o inimă plină de compasiune. Fapta lui și-a primit răsplata ; el a primit înapoi gradul de caporal și curând după aceea medalia salvării.

Deci este totuși posibil ca o mamă să-și uite copilul ? Da, există numai Unul care într-o credincioșie desăvârșită nu-i uită niciodată pe ai Săi ; Acesta este Domnul, care spune : „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează, ca să n-aibă milă de fiul pântecului ei ? Chiar dacă aceasta ar uita, Eu nu te voi uita.” (Isaia 49 : 15)

Domnul, care a spus acest mare cuvânt de mângâiere poporului Său, a venit personal, ca suferind și murind să-i salveze pe unii ca aceia pe care i-a văzut căzuți pradă nimicirii focului veșnic.

[Continuarea pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Focul veșnic nu este o imagine de groază pentru a face evlavioși prin teamă niște femei slabe și copii necugetați, ci este un adevăr îngrozitor și serios, de care nu poate să scape nimeni care n-a găsit în Isus viață și mântuire. În urmă cu mai mulți ani, un grup de negustori de blănuri călătorea prin acele suprafețe întinse, cu iarbă ale Americii de Nord, preeriile, care se întind în statele Ohio, Indiana și Illinois, ca o mare fără sfârșit de iarbă fără drum, fără copac și tufă.

Din pământul roditor, ierburile ating primăvara o înălțime neobișnuită.

Dar pentru că ținutul este sărac în apă, iarba se usucă treptat în timpul lunilor fierbinți ale verii și nu rareori incendiul uriaș transformă în scurt timp suprafețele nesfârșite, într-un pustiu sterp, negru.

Acei călători aveau o călăuză, care era deprinsă din tinerețe cu primejdiile sălbăticiiei. Era pe la prânzul celei de a doua zile a drumului lor călare, când deodată călăuză și-a oprit calul și după o observare atentă, severă, i-a informat pe călători că arde preeria și că vântul suflă focul spre ei. Tuturor le era cunoscut că și cel mai iute cal este ajuns din urmă pe durată de flăcările grăbite ; așa încât călătorii s-au privit încurcați.

Dar călăuză a început imediat să smulgă iarba din jurul lui și i-a invitat pe călători să facă la fel. Prin munca lor zeloasă, curând a fost curățat de iarbă un loc cu o dimensiune suficientă.

Acum călăuză a scos o brichetă și a aprins iarba. Flacăra se întindea lacomă pe tulpinile uscate în sus și curând se putea vedea o mare de foc, care se întinde repede spre dreapta și spre stânga, dar în același timp se îndepărta repede de ei tot mai mult și mai mult, mânăta de vânt.

Între timp s-au ridicat la orizont nori negri, un semn că focul preeriei se apropie repede. Vântul devenea tot mai fierbinte, sălbăticiunile în goană dovedeau apropierea focului. Dar pericolul trecuse ; focul aprins de ei deja se îndepărtase de ei, iar suprafața neagră fumegândă le oferea siguranță. Focul își făcuse lucrarea pe locul acela, în câteva clipe puteau să plece din locul celei mai mari primejdii, într-un loc al siguranței.

Focul care arsese acolo și-și devorase prada, a dat inimilor lor certitudinea liniștită că flacăra nu-i mai poate atinge. Acei călători, care pe drumul lor n-au putut să fugă de focul care se apropia, seamănă cu oamenii de pe pământ.

Căci îi este dat omului să moară o singură dată, iar apoi vine judecata, despre care este scris : „*la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacăra de foc, aducând răzbunare peste cei care nu L-au cunoscut pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale.*” (II Tesaloniceni 1 : 7 - 9).

Mânia Lui Dumnezeu, judecata divină, va năvăli peste puțin timp și va fi turnată peste toți cei care stăruiesc în păcatele și în necredința lor. Vine ziua răspunderii, ziua răzbunării.

Dar încă este ziua mântuirii și anul de îndurare. Pentru toți cei care cred în fapt și adevăr în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, există un loc al siguranței.

Focul judecății divine L-a lovit pe Isus, care S-a dat de bunăvoie pentru salvare. [Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui: IV* | Georg von Viebahn, BERLIN | 1899 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 1421

Lumini peste veacuri

[Petru Popovici]

CAPITOLUL 30

ROBERT MCCHEYNE

Avea timpul său de citire a Bibliei, de meditație, de cercetare de sine în lumina Cuvântului și de rugăciune.

El acorda o deosebită atenție acestei practici. Și sfințenia se revărsa din el ca niște râuri de apă vie.

La întoarcerea spre casă, au trecut prin Beirut. Acolo a făcut o vizită unui tânăr din Glasgow care era bolnav de febră. El fiind debil, numaidecât a fost contaminat de febră.

Imediat a fost sfătuit să plece la Smirna, căci aerul răcoros de acolo îi va face bine. Astfel s-au imbarcat, au trecut prin Cipru, iar febra lui a crescut tot mai mult până ce și-a pierdut cunoștința.

Timp de trei zile, fără ajutor medical, se părea că se sfârșește.

Abia când s-au apropiat de Patmos și-a revenit puțin și s-a ridicat să zărească insula. Ajunși la Smirna au găsit o familie de englezi, familia Lewis, care i-au acordat îngrijirea ca niște părinți.

Acolo s-a refăcut puțin. Deși a fost bolnav grav, mereu se ruga pentru biserica sa și pentru treziri în Scoția. Drumul spre casă l-au făcut prin Muntenia și Moldova. Superstiția și lipsa de cunoaștere a Evangheliei l-au îndurerat mult.

La Iași a întâlnit câțiva evrei cu care a putut conversa și le-a vestit Evanghelia. Apoi a trecut prin Polonia la Viena, Berlin, Hamburg, iar de acolo în Scoția.

Acasă la Dundee a sosit într-o joi după-masă, iar seara s-a întâlnit cu biserica sa. Clădirea a fost supratică cu popor ; toate cărările pline, până și treptele amvonului erau ocupate.

După ce s-a rugat și au cântat câteva cântări melodioase, el a citit Psalmul 64 și I Corinteni 2 : 1 - 4, apoi a predicat o oră. Neștiind cât timp va mai putea să predice, nu le-a împărtășit impresiile din călătorie, ci a arătat păcătoșilor calea mântuirii.

Duminica următoare a predicat după masa din II Cronici 5 : 13, 14.

La încheiere, printre altele a zis : „*Mult iubiiți și doriții mei, acum încep un nou an de slujire în mijlocul vostru, și sunt hotărât că, dacă Dumnezeu îmi dă sănătate și putere, să nu rămân aici nici un bărbat, femeie sau copil care să nu fi auzit mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său, fie spre mântuire, fie spre condamnare.*

Și mă voi ruga, cum am făcut și până acum, ca Domnul să facă o revărsare a Duhului, în așa fel încât și cel mai slab copil dintre voi să vadă că e lucrare dumnezeiască, nu omenească”.

[Continuarea în numărul viitor]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuț și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „*... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

[EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16]

**„Doamne Isuse, vino te rog
și în viața mea !”**